

MISSATGE DE LA FLAMA DEL CANIGÓ 2010

"EL FOC ÉS LA PRIMERA MERAVELLA". Ho deia Joan Maragall, de qui enguany commemorem el 150è aniversari del seu naixement. El foc era dels déus i els déus n'estaven gelosos. Però "és el que els déus han amagat allò que fa viure els humans". Viu i contradictori. Encomana claror i escalf vital. Crea, inspira, transforma.

EL CANIGÓ ÉS L'OLIMP CATALÀ. Pirineu, serralada de foc. Al cim del Canigó, la Flama encesa d'una espurna s'expandeix. No entén de fronteres d'estats, de cultures, d'identitats, de classes, de generacions ni de creences. S'Abranda de Guardamar a Salses i de Fraga a Maó, fins a l'Alguer... I s'agermana amb la nació occitana a tramuntana. I a migjorn i a xaloc, amb la cultura amaziga, que celebra des de sempre la festa ritual de les fogueres.

A la Nit de Sant Joan
com és festa d'alegria
ne fan festa els cristians
i els moros de Moreria.

ÉS LA NIT EN QUÈ ES DESVETLLEN ELS ESPERITS DE LA NATURA, follets del foc i del vent, minairons de sota terra, dimonis boiets, angelets, miquelets, segadorets, gavaigs, familiars... Nit d'encantades i de bruixes.

EL FOC ÉS EL NUCLI DE LA COMUNITAT. La llar de foc, el fogar, la família. El caliu del que fou. El Foc Nou encenia el tió de Nadal. Era el Nadal del Sol. La foguera a la plaça és la comunitat que se sap i se sent poble. Són els Focs del Sol Ple. Volem que abrandi, i que trempí al roig viu la nació catalana, que faci crepitjar les ginesteres. Tirem-hi herbes oloroses! Envoltem, saltem, sardanegem el foc!

LES BRASES SÓN EL SENY, LES FLAMES SÓN LA RAUXA. Llengües de foc convertides en paraules i clamors. La Flama del Canigó s'ha convertit en un símbol d'identitat dels Països Catalans. En aquest poema, Maragall va fer de la poesia una profecia:

Pirineu, si resplendissis
tot encès de mar a mar,
remembrant els fills en vetlla,
les memòries del passat,
les finances del pervindre
i els misteris d'eix atzar
que fa que els fills d'una mare,
que els homes d'un sol parlar
tinguin els braços en l'aire
tots alhora bracejant,
i el crit d'una sola llengua
s'alci dels llocs més distants
omplint els aires encesos
d'un clamor de Llibertat!

QUE CAP BUROCRÀCIA NO PROHIBEIXI LES NOSTRES FOGUERES ANCESTRALS, ni amenaci la nostra tradició foguera, ni ofegui la nostra llengua, ni retengui la nostra llibertat. Que els genis del foc encenguin els aires: dracs, guites, plens, diables, trabucaires, moixigangues, atxes, torxes, falles, haros, fars, petards, coets, castells de focs... Tornem a encendre fogueres a les places de pobles i ciutats! Recuperem-les, perquè corren el risc d'extingir-se. Encenguem les ciutats! Apostem per la ciutadania. Per l'*etnos* i pel *demos*, les dues maneres de ser poble. Exercim l'antic vot fogueral, i QUE CADA FOGUERA SIGUI UN REFERÈNDUM POPULAR PER LES NOSTRES LLIBERTATS.

JOAN SOLER I AMIGÓ

Escriptor i Premi Nacional de Cultura Popular 2006

